

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Helhesten

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552182912/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

og har Øjnene godt med Dem, inden De kaster til Kinden. For, hvad vilde Forstraaden sige, hvis der hændte noget galt? ...

Preben og jeg kom til at veksle Øjekast. Saa vinkede vi begge beroligende ad ham. Og han gik bort til de andre.

Saa husker jeg ikke mere, end at Preben inde i Tykningen stod for mig — en halv Sneg Skridt borte. Jeg hørte Klapperne i det fjerne og et Raab: Ræven! pas paa Ræven!

Han var — ligesom da han kom ind i min Stue — først kobberrod. Staa! raabte han dæmpet høst — staa, din Skurk! Vil Du rende for mig ...? Han havde Bøssen ved Kinden, og i det Øjeblik, han trykkede af, gik Dødens Farve over hans hæsligt fordrejede Ansigt.

Skuddet faldt; jeg tog mig op til Øret, følte Blod, et ulideligt Tryk paa eller i Hjernene, og vaklede.

Skyd — skyd, i Guds Navn! raabte han, da han saa' mig svingle. Jeg greb ned for mig til Bøssen, som jeg holdt med den anden Haand tværs over Hoften. Det er i denne Stilling, at den preussiske Soldat afgiver sin „Schnellfeuer“. Jeg véd af intet at sige — begge Skudene fra min Dublet gik af — han tumlede til Siden, derpaa forover, rullede over et Birkestød og blev liggende paa Ryggen.

Jeg stod lænet op imod et Træ og saa' den gamle Skovfoged springe ham til Hjælp, raabende: Aa, Herre Jesus, en Ulykke! —

Preben aandede endnu, drejede det hvide af Øjnene frem i konvulsiviske Smærter og stønnede:

Vi — skød — begge — til den samme ...!

Ræven! sagde Skovfogden og saa' sig forvildet omkring. Hvad vil Forstraaden sige? — aa Gud, aa Gud! ... Jeg varede Dem jo ad! —

Ræven! sagde Preben næppe hørligt. Men han saa' dette ene Ord tværs igennem mig, som om det kunde have været det dødbringende Projektil, hvormed han havde gennemboret sin „trofaste“ Ven.

Og saa døde han, idet jeg sank tungt sammen.

Det er dette Blik, hvormed „Helhesten“ stadig ser paa mig i mine Drømme.

Nu véd Du det altsaa!“

Jeg havde rejst mig, aldeles overvældet. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige, gøre.

Saa gik jeg hen, slyngede mine Arme om hans Hals og kyskede ham.

Han vilde først gøre sig fri, men sank ganske viljeløst sammen. En voldsom Skælven rystede ham; jeg troede, han vilde begynde at skrigte — men det blev til en Hulken, som skaffede sig Udløb i en næsten ustandselig Graad.